

Vliegen in Nieuw Zeeland 2020 – door Ed Eelman

Vijf jaar geleden was ik een “rookie” en vloog ik hier met een instructeur te Ardmore, Whakatane, Kaitaia en Kerikeri. Begrijpelijk niet in dezelfde toestellen. Dat waren een Cessna 162, Bristell, Tecnam P92 echo en een Tecnam 2008.

Met de Tecnam P92 echo landde ik destijds op strand en vloog ik mijn solo.

Sindsdien is er wel wat ervaring bijgekomen. Ik behaalde mijn LAPL en werd lid op de Kooy en Texel en vlieg regelmatig op de Aquila en Dimona motorzwever.

Met nu een kleine 400 uur en 700 landingen kan ik wel zeggen dat ik de “novice” status ontgroeid ben.

Omdat ik elk jaar een paar maanden in Nieuw Zeeland vertoef leek het me gepast om hier ook te kunnen vliegen en na de nodige testen en een examen gedaan te hebben heb ik dan een “Light Sport Aircraft” licence. Ik mag vliegen met kisten tot 600 kilo.

Dat ik daarvan gebruik maak hoeft geen betoog. Elk jaar ga ik te Whakatane (Bay of Plenty) en Kerikeri (Bay of Islands) de lucht in en als ik de kans krijg ook elders. Zo vloog ik te Wanaka tussen de bergen gedrapeerd in sneeuw en gletsjers en langs de oostkust nabij Balclutha en ook een lange tocht door een vallei van Opotiki naar Gisborne waar de trein nog dwars door de runway loopt en vandaar naar het centrum van het noordeiland langs vulkanen Ruapuhu en Tawera. Dit alles met een Cessna 172 met uiteraard een instructor mee want LAPL geldt niet hier. Een paar jaar daarvoor een trip met een Cirrus SR22 was onvergetelijk met een rondje om vulkaan Ruapehu op 10.000 voet.

Mt. Ruapehu

Bristell

Te Whakatane en Kerikeri zijn wel twee kisten waarop ik met de NZ licence mag vliegen. De Bristell is een Tsjechisch toestel wat hier vaak voorkomt, maar in Nederland heeft bijna niemand ervan gehoord. Ik neem dan mijn vrienden mee voor kleine of grotere tochten. Het luchtruim mag dan wel gemakkelijker zijn dan in Europa, mkaar de vliegveldjes hebben nauwelijks iets te bieden. Op de toren zit niemand. Je roept bijvoorbeeld “Whakatane traffic, Lima Mike Romeo, downwind, 27”. De andere snuiters roepen ook hun positie,

intentie en hoogte zodat je elkaar niet in de wielen vliegt.

Wij zijn gewend dat een compleet horeca leger in het vliegveld restaurant voor ons klaarstaat na de landing en dat valt hier tegen. De uitzondering is Waihi Beach. Een gras strippie van 650 meter waar iemand toevallig een prima koffieshop naast heeft gezet. Het is een klein uur vliegen uit Whakatane dus deze keer de Bristell na de landing van de rescue heli aan de grond gezet en genoten van heerlijke koffie met mudcake. Nog even een praatje met de lokale vliegers die in de hangar bezig waren om een eigengebouwde kist in elkaar te zetten alvorens tussen de heuvels door en langs de CTR van Tauranga weer terug te vliegen.

Landing te Whakatane

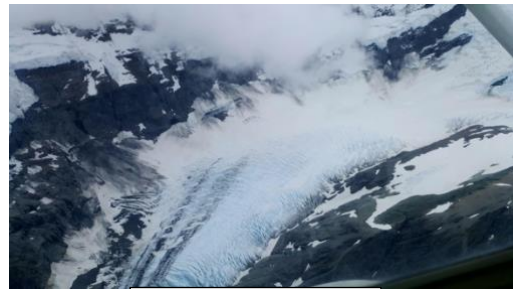
Het vliegen kan niet meer op Skydemon. Die heeft Nieuw Zeeland en Australië eraf geknikkerd. Jammer. Er zijn wel alternatieven zoals Ozrunway en AvPlan, maar die kosten een flinke duit als je er maar een paar keer gebruik van maakt. Het ouderwetse kaartvliegen is hier ook prima te doen. Wel even rekening houden met een 30 graden variatie. Trouwens hier zijn toch wel een paar dingen anders dan wij gewend zijn. De zon gaat door het noorden, de lage drukgebieden staan in spiegelbeeld en de wind draait andersom een drukgebied. Flightlevel vliegen gaat niet via een oost of west helft, maar een noord of zuid. Eigenlijk wel logisch als je bedenkt dat bijna alle koersen meer noord-zuid zijn dan oost-west. Maar voordat je op flightlevel overgaat dan heb je al koude voeten want de transition zone zit op 13.000 voet. Nee je zet de QNH op het vliegveld van vertrek en ga je een lange tocht maken dan roep je Christchurch information op voor de QNH in jouw zone. Een dingetje is wel het roepen van een meldpunt. Ze spreken die – meestal – Maori namen nogal vlot uit en de uitspraak is vaak anders dan wij het uit zouden spreken en dan moeten de grijze cellen het allemaal nog kunnen verwerken....."say again" is dan vaak het antwoord. Maar gelukkig staat het noorden nog steeds in het noorden.

General Aviation wordt hier door twee organisaties geregeld. Eén ervan is RAANZ en de officiële autoriteiten kijken op afstand mee of het allemaal veilig en zorgvuldig gebeurt. Je eigen instructor is dan ook examiner en die vult online je vorderingen in en je hoeft niet te wachten op Kiwa en deze eerst financieren voordat ze je papiertje geven, je kunt gelijk de lucht in als je instructor zijn fiat geeft.

RAANZ kost je een kleine 42 euro per jaar en die houdt je kwalificatie en medisch onderzoek bij. Ook hier moet je elke twee jaar je kunsten vertonen aan de instructeur.

Ardmore heb ik niet meer bezocht. Ben namelijk nooit lang in Auckland. Dit vliegveld is wel het drukste vliegveld van NZ met enkele honderden landingen per dag.

Whakatane (spreek uit Fakatani) daarentegen bezoek ik elk jaar. Er is een prima vliedschool gerund door Peter Rutledge. In zijn nieuwe hangar vind je een Cessna 172 en 152, een Cirrus SR22, Sportcruiser en een Bristell. Ook een SIM staat voor je klaar.

Tussen de gletsjers

Peter is een prima instructeur die flink de puntjes op de "i" kan zetten. Tevens heeft de 09-27 baan heel vaak een behoorlijke crosswind die vanuit zee over de duinen komt aanrollen waardoor het landen een extra tintje uitdaging krijgt.

Mocht je het circuit vliegen een beetje zat zijn dan heeft hij wel opties voor je. Een T&G op Tauranga of Rotorua (gecontroleerde velden) of het grasveldje van Opotiki. Is dat niet genoeg dan wil hij je ook wel even naar het veldje van boer Colin brengen. Een cropduster veldje die je aanvliegt tussen de bomen en dan heuvel op landen.

Mijn tweede locatie waar ik veel vlieg is Kerikeri helemaal in het noorden.

John Nicholls verhuurt daar zijn nieuwe Tecnam 2008 met injectie motor en touchscreen glass cockpit. John is de man die je moet hebben als je een NZ licence wil behalen. Hij kan je precies vertellen wat nodig is en heeft een senior positie bij RAANZ.

Tecnam 2008 met injectie motor

Met de Tecnam heb ik al vele korte en lange tochten ondernomen oa een 5 uurtocht naar Whakatane en naar Great Barrier waar je op een 9 meter wijde baan land of naar Omaha beach waar je de eigenaar opbelt voor

PPR en die je verzoekt om eerst even laag over de baan te vliegen om te kijken of er geen wilde varkens rondlopen.

Nou we zagen geen varkens, maar wel een maaimachines die snel aan de kant ging.

Op zaterdag is er een prima lunch te Dargaville. De hele vlieggemeenschap komt er naar toe en bewondertr men elkanders kisten en dat is nogal een variëteit.

John kan je ook een machtig mooie vallei aanwijzen om doorheen te vliegen en na de vallei op 150 voet door het laagvlieg gebied gaan.

Mijn vaste trip is naar Kaitaia. Daar heb ik fijne herinneringen liggen omdat ik er mijn solo vloog. Ze hebben er een gezellige bar en die is open op woensdag en zondagmiddag. Je bent er heel welkom. Jim Summerfield is de instructeur en ze hebben recentelijk de Tecnam P92 echo verkocht en een Cessna 162 (162? Ja 162) aangeschaft. Ook met dat toestel ben ik op 90 miles beach geland.

Geland op 90 miles beach

Uiteraard hoef je niet naar NZ te komen om alleen maar te vliegen. Het land heeft zo vreselijk veel meer leuke dingen te bieden op gebied van landschappen, cultuur, klimaat (tijdens de zuidelijke zomer), vriendelijke mensen en zoals, wat mijn vrouw en ik veel deden – golfen. Dat laatste is hier redelijk goedkoop en er zijn meer dan 400 banen. Enkele banen staan in de wereld toplijst, maar neem dan maar je visa kaart mee. Bedragen van 550 dollar of meer per rondje als je al toegelaten wordt bij de poort.

Sommigen willen graag reizen met een camper en er rijden er duizenden. Anderen gaan van motel naar motel, wij gingen vaak ook naar een AirBnB en voor langere periodes huurden we een flat of appartement.

Goedkoop is het land allang niet meer. Auckland staat in de top van duurste huizen van de wereld. De supermarkten zouden competitie moeten krijgen van Lidl. Accommodatie is ook al niet goedkoop, maar je komt soms voor verrassingen te staan. Zo hebben wij een prachtige accommodatie te Paihia voor weinig geld verkregen door met een golfcompetitie mee te spelen en zo de mensen ontmoet. Een Kiwi gunt graag als hij je mag en anders betaal je de hoofdprijs of hij verhuurt het helemaal niet aan je.

Voor je aan een reis naar NZ begint is het aan te bevelen om de History of New Zealand te lezen. Je krijgt dan ook inzicht hoe de Engelsen hier voet aan de grond kregen en met een Treaty de Maori's in wisten te palmen. De Treaty is nog steeds onderwerp van debat.

Het dichtst bevolkt is het Noord Eiland en heeft meer een heuvelachtig karakter, het Zuid Eiland heeft de prachtige bergen aan de westkant, maar ook grilliger weer. Je kunt prachtig weer treffen, maar ook weg regenen.

Met 13 maal een bezoek van enkele maanden aan dit mooie land hebben we alle hoeken en bezienswaardigheden wel gehad en voelen we ons ook een beetje een Kiwi, maar vooralsnog gaan we nu op zoek naar andere plekjes op aarde, maar we zijn ervan bewust dat Nieuw Zeeland overtreffen heel moeilijk zal worden.

